

000000000000 71

சீனுவாசன் மாத் திரமில் லை. எனக்கு ஒரு பரந்த உலகம் வளியே விரிந்து கிடப்பதைக் காட்டியவர்கள். மற்றவர்களைப் பற்றி அவ்வப்போது சொல்கிறேன். சீனுவாசன் என அறையில் வசித்த காலத்தில். வளியூரில் வலைபார்த்திருந்த காலத்திலும் அவர் அவ்வப்போது வந்து போவார். அவருடைய பாதிப்பு என்ன மாத் திரமல்ல. என்னோடும் அறையில் இருந்த நண்பர்கள் அனைவரையும், அவர்தன் அன்பாலும் அக்கறையினாலும் பாதித்தார். வளித்தோற்றத்தில் அவர் கொஞ்சம் பச்சில் கடுமலை காட்டுபவராக, கிண்டல் நிறைந்தவராக, கட்டுப்பாடுகள் மிகுந்தவராக, ஒரு அலட்சிய மனோபாவம் மிகுந்தவராகத் தோற்றம் அளித்தாலும், அவர் போல் நண்பர்களின் கஷ்டங்களில், நட்புறவுகளில் பங்கு கொண்டு ஆழ்ந்த ஈடுபாடு காட்டியவர் இல்லை. வீட்டில் ஒரு பெரிய ணாவின்கண்டிப்பும் வளிக் காட்டாத பாசமும் அவரிடம் இருந்தன. அவரது கண்டிப்பில், கலியில் மனம் கசந்திருந்த வலுவுக்கு ஆலிவ் ஆயில் ஏதோ கொஞ்சம் தவேலை அது கிடகை கவில்லை என்று திரிந்ததும், ரொம்ப அமையாக எதுவும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல், அதைத் தடீ ஒரு காலன் பின்னில் கொண்டு வந்து, அலட்டல் எதுவும் இல்லாமல், “இந்தாய்யா, வலை, இனி உங்கள்க்கு ஆலிவ் ஆயில் கவலை தீ ரந்தது” என்று ஆலிவ் ஆயில் பின்னை எங்கள் முன் வதைது எங்களையெல்லாம் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது ஒரு உதாரணம்.

எங்கள்க்கு அவர் இன்னும் பல விஷயங்கள்க்கு ஆசானாக இருந்தார் அப்படி ஒன்றும் அவர் ரொம்பவும் வயதில் மடித்தவர் இல்லை. எங்களலை விட அவர் நான்கு அல்லது ஐந்து வயது தான் மடித்தவராக இருந்திருப்பார் ஆனால் அவர் எந்த விஷயம் பற்றியும் என்ன சொல்வார் என்று ஆவலுடன் அவரைத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்போம் மற்ற நண்பர்கள் எப்படியோ. எனக்கு அவர் அப்படித் தான்.

புர்லாவில் கோடை மாதங்களில் அலுவலகம் காலம் ஏழு மணிக் குத்தொடங்கி ஒன்றரை மணி வரை வலை நேரமாக இருக்கும். காலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு ஏதாகிலும் அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டு அலுவலகம் போனால், 1.30 மணிக் கு திரும்ப ஹோட்டலுக்கு மதிய சாப்பாட்டுக்கு விரைவோம். வயிலின் கடுமலை கொட்டிரமாக இருக்கும் அஸ்பெஸ்டாஸ் கட்டை வயேந்த வீடுகள் இன்னும் வறுத்தடுக்கும்.

அந்நாட்களில் அலுவலகம் தான் எனக்கு கதோடையின் தகிப்பிலிருந்து கொஞ்சம் பாதுகாப்பு தரும் 1.30 மணிக் கு அலுவலகம் முடிந்ததும் ஹோட்டலுக்குப் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு அலுவலகம் திரும்பி விடுவனே. விசாலமான இரண்டுக்கு, கொண்ட காரைக் கட்டிடம். அகன்ற நீண்ட வராண்டாக்கள். சதுர வடிவில் நடுவில் பரந்த புல்தரை. அலுவலக அறைகளின் ஜன்னல்கள் கதவுகள் எல்லாம் கஸ்கஸ் தட்டிகள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். அவ்வப்போது அத்தட்டிகளில் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். உள்ளேயின் விசிரியும் ஈரம் சொட்டும் கஸ்கஸ்தட்டிகளும் தான் அந்நாளைய ஏரகண்டிஷனிங் எங்கள்க்கு. நான் மதிய சாப்பாட்டுக்குப் பின் அலுவலகத்திலேயே மாலையிந்து மணி வரை கழித்துவிடுவனே. இரண்டு மஜைகளைச் சேர்த்துப் போட்டால் படுக்கையாயிற்று. சில சமயம் தடுக்கம். சில சமயம் படிப்பு. இல்லையெனில் சில சமயம் மிகுந்திருக்கும் ஆபீஸ் வலை. இப்படித் தான் கழிந்தன கதோடைய மாதங்கள்.

ஐந்து அல்லது ஐந்தரை மணிக் கு அறைக்குத் திரும்புவனே. திரும்பியதும் குளித்து முடித்தால் எல்லோரும் சீனுவாசனுடன் சேர்ந்து காலனிக் கு கிட்டத்தட்ட ஒரு மலை வளையே போனால் மரங்கள் அடந்த சாலையகைக்கும். அங்கு ஏதாவது ஒரு பாலத்தின் மலை, அல்லது மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொள்வோம். வயிலின் தகிப்பு குறைந்து கொஞ்சம் காற்றாடவும் இருக்கும். பின் அங்கு சாமார் ஒன்று அல்லது ஒன்றரை மணி நேரம் புத்தகம் ஒருவர் வாசிக்க மற்றவர் கதேபதாக அந்த பொழுது கழியும். கதோடைய காலங்களில் சீனுவாசன் இருக்கும் வரை இது எங்கள்க்கு அன்றாட பழக்கமாக இருந்தது. இதில் எவ்வளவு படுக்கக் கு எவ்வளவு ஈடுபாடு என்பது சொல்வது கடினம். எனக்கு சீனுவாசன்க்கும் அது மனம் விரும்பிய பொழுது போக்காக இருந்தது. இந்த சமயங்களில் நாங்கள் படிக்கும் புத்தகங்கள் எளிமையானவையாக இருக்கும். பெர்னார்ட் ஷாவின் பல நாடகங்கள் (எனக்கு இப்போது நினவிலிருப்பவை **Androcles and the Lion, Major Barbara, Doctors**) Dilemma, பின் பெர்ட்ராண்ட் ரஸ்ஸலின் **Portraits from Memory and Other Essays, Why I am not a Christian, Unpopular Essays** பின் **H.G.Wells** —ன் **A short History of the World** இப்படியானவை.

சீனுவாசன் மாதிரியில்லை. மிருணால் காந்தி சக்கரவர்த்தி என்று அலுவலகத்திலும் சீனுவாசன் மாதிரி ஒரு நண்பன் கிடைத்தான். அவன் எனக்கு இன்னும்பொரு ஆசான். ஆனால், எங்கள் அறிமுகமே மிக விநோதமான அறிமுகம் தான். எல்லா அரிய நண்பர்களின் பரிசுசயமும் இப்படி நேர்வதில்லை. முதல் சந்திப்பில் மிருணால் என்னைய அனுகியபோது, அலுவலக சம்பந்தமாகத் தான், நான் அவனைய அலட்சியப்படுத்தி, “இப்போ முடியாது. அப்புறமா வா. எனக்கு வலை அதிகம்” என்று சொல்லி விரட்டினனே. அப்போது நான் அந்த அலுவலகத்தில் சேர்ந்த ஆரம்ப நாட்கள்.. என் வலை தவிர அலுவலகத்திற்கு தவேபபடும் பனோ, பனெஸில், பபேபர், ஃபலை கவர் இப்படி சாமான்கள் எல்லாம் என் பொறுப்பில் இருந்தது. மிருணால் என்னிடம் கதேபது ஏதோ ஒரு அப்பப்பொருள். கதோடைய திருக்கவனேடும். அது என் கதமைய. பொறுப்பு. ஆனால் அப்போது நான் **Aldous Huxley**-ன் **Ape and Essense** புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தனே. படித்துக்கொண்டிருக்கும் போது என்னைய அலுவலக வலைகை காகத் தொந்திரவு செய்யலாமா? எனக்கு எரிச்சல். ஆனால் அந்த நண்பன் மிருணால் காந்தி சக்கரவர்த்தி தான் இன்றும் ஐம்பத்தந்தது வருடங்கள் பின்னும் மிக

மன நெகிழ்வுடன், மிகுந்த இழப்புணர்வுடன் நினவை கௌளும் ஓரே நண்பன். 1956 டிஸம்; பரில் அவனை விட்டுப் பிரிந்தனே. பின் 1958லோ என்னவோ, தில்லியிலிருந்து சின்னகைக்கு விடும்முறையில் திரும்பும் போது, நாகப்பிருக்குத் தற்கே உட்பைபுத்து ரயில் போக்கு வரத்து தட்பைபுவே, நாகப்பிரிலிருந்து கல்கத்தா மெயிலில் பிலாஸ்ப்பர் போய் இறங்கி அங்கிருந்து பிலாய் போய் மிருணாலசை சந்தித்தனே. ஒரு நாள் மாலபையே அவன் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து மறுநாள் மாலபை வரை அவனுடன் மாத் திரமில்லை. அப்போது புர்லாவிலிருந்து அங்கு மாற்றலாகியிருந்த என் பழைய அறை நண்பர்கள் தவேசகாயம் வலே இன்னும் மற்றோருடனும் கழித்தனே. அதன் பின் மிருணால் காந்தி சகக்ரவர்த்தியைப் பார்க்க வில்லை. எங்கள் வாழ்க்கை பாதகைள் பிரிந்து விட்டன. பசுமையும் மன நெகிழ்வும்தரும் நினவைகளே மிஞ்சியுள்ளன

மிருணாலபைப் பற்றி நிறையச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இந்த மூதல் பரிச்சயத்தின் உரசல் பின்னும் அவ்வப்போது. மீண்டும் மீண்டும் தலைகாட்டியது தான். இருப்பினும் அவனுடனான நட்பு எனக்கு அந்த ஆரம்ப வருடங்களில், என் வளர்ச்சிக் காலத்தில் கிடத்தது என அதிரஷ்டம் என்றே சொல்லவேண்டும். அவன் மாத் திரமில்லை. அவன் குடும்பம் முழுதும் எனிடம் மிகுந்த பாசம் காட்டியது என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

சற்றுக் கழித்து மிருணால் வந்தான். பக்கத்தில் ஒரு நாற்காலையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். "நான் மூதலில் வந்தது ஒன்றும் பெரிய விஷயமும் இல்லை. அதற்கு அவசரமும் இல்லை. எனக்கு இந்த புர்லாவில், இந்த அலுவலகத்தில் அல்டஸ் ஹக்ஸ்லியை, Ape and Essense பபிக் கிற, அதுவும் அலுவலக நேரத்தில், அலுவலக வலையைக் கண்டு எரிச்சல் பட்டுக் கொண்டு பபிக் கிற ஆளதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்" என்று ஆரம்பித்தான். நான் என்ன பபிக் கிறனே, எங்கே இருக்கிறனே. என் நண்பர்கள் யார் யார் என்றெல்லாம் கேட்கத் தொடங்கினான். அப்போதகைக்கு ஒரு அறிமுகத் தொடக்கமாக, அவனுக்கு நான் அவ்வப்போது சம்பல் ப்ரிலிருந்து சகை கிளில் வந்து புத்தகங்கள் கொடுத்துச் செல்லும் பாதி என்பவரையும், அறை நண்பன் சீனிவாசன் பற்றியும் சொன்னனே. மனவை பள்ளி ஆசிரியை. கணவன் சம்பல் ப்ரிலிருந்து புர்லாவுக்கு 10 மலை சகை கிளில் வந்து புத்தகம் விற்கிற, நல்ல புத்தகங்களை ஆசிரியர்களை அறிமுகம் செய்து பொழுது கடத்துபவர். ஹடைரோஸ்டாபிக்ஸ் தெரியாத கண்ட்ராக்டரிடம் வலையைச் செய் மறுக்கும் ஒரு சீனுவாசன், இதெல்லாம் வினோதமாகத் தான் இருக்கிறது. நீ இங்கே அல்டஸ் ஹக்ஸ்லி பபிக் கிறாய் அலுவலக நேரத்தில். அலுவலக வலையோடு வந்தால் எரிந்து விழுகிறாய். எல்லாம் விசித்திரமான கப்ட்டம் தான். ஆனால் இந்தக் கப்ட்டம் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது" என்றான்.

அந்நாட்கள் மிகவும் சந்தோஷமாகவே கழிந்தன என்று தான் சொல்ல வேண்டும். சூட்டிரிக்கும் கடும் வயதில், எங்கோ தபிரத்தில் ஆயிரம் மலைகளுக்கு அப்பால் வயிற்றுப்பாட்டுக்காக வாழ்கிறோம் என்பது போன்ற கவலைகள் இருக்கவில்லை. ஏனோ திரியவில்லை. இப்போது அந்நாட்களைப் பற்றி நினைத்தாலும் சந்தோஷமாகக் கழிந்ததாகவே தோன்றுகிறது. திரும்ப நினைவில் அசைபோடும் ஒரு சந்தோஷம் இருக்கத் தான் செய்கிறது. அலுவலகத்தில் கழியும் நேரத்தை எவ்வாறு சந்தோஷமாக நினைவு கொள்வார்களா? அதாவது நேரமையாக உழைத்து கிடக்கவும் அற்புதத்தில் வாழ்க்கை நடத்த நிர்நந்திக்கப்படும் கீழ் நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு? இன்றைய தினம் எந்த அரசு அலுவலகமும், எத்தகைய கீழ் நிலை சேவகன்க்கும் அதுபொது மக்களை ஒரு பொருட்டாகவே கருதாது அதிகாரம் செய்யவும் மிரட்டி பணம் சம்பாதிக்கவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டால் இன்றைய தினம் ஒருவளை அலுவலக நேரங்கள் தரும் பணத்தையும் மூரட்டு அதிகார புத்தகங்களையும் நினைத்து சந்தோஷப்படலாம். அரசின் உச்சநாற் காலியிலிருந்து வாசல்கடையில் சேவக உடதை தரித்து வரும் கார்களுக்கு சலாம் போடும் கடலை நினைவரை.

அதெல்லாம் ஏதும் இல்லாமலேயே அது பற்றிய சிந்தனைகளே ஏதும் இல்லாத அந்நாட்களில் அலுவலக நேரம் கட்ட சந்தோஷமாகவே கழிந்தன. எத்தனை ரக சகாக்கள். எத்தனை தபிரத்திலிருந்து எத்தனை மொழி பசும், சகாக்கள். அவர்கள் எல்லோருடைய பசும் சூபாவமும், சூவாரஸ்யமானவை. அப்போதும் சந்தோஷமாகத் தான் இருந்தது. இப்போது எழும் சாக்கில் நினைத்துப் பார்க்கவும் சந்தோஷமாகத் தான் இருக்கிறது. மனோஹர் லால் சோப்ரா என்று ஒரு பஞ்சாபி. இப்போதைய ஹரியானா விலிருந்து ரோஹ்தக் என்ற இடத்திலிருந்து வந்தவன். ரோஹ்தக் கிலிருந்து நேரே புர்லாவூக்கு வந்திருப்பவன். மலே நிலை கமாஸ்தா. (அப்பர் பிவிஷன் கிளர்க்) காலஜில் பதித்தவன். ஒல்லியான தகேம் பஞ்சாபிக் குள்ள சிகப்பு நல்ல உயரம். மிக் குமாத் திரம் இந் திரா காந்தி மிக் குமாதிரி கொஞ்சம் முன்னால் நீண்ட நுனியில் வளந்து இருக்கும் கழுகு மாதிரி என்று சொன்னால் அது மிகைப்படுத்தலாக இருக்கும். ஆனால் ரோஹ்தக் கிலிருந்து நேரே புர்லாவூக்கு வந்தவன். எவ்வளவு உருக்கமாக, ஸ்பஷ்டமான உச்சரிப்பில் வங்காளியில் பாட்டுக்கள் பாட்கிறான். என்று எங்களுக்கு ஆச்சரியம். வங்காளிகள் யாரும் அவன் ஒரு பஞ்சாபி, என்று அவன் பாட்டின் உச்சரிப்பைக் கொண்டு சொல்லி விட முடியாது. அர்த்தம் திரியாது. ஆனால் ஒரு வங்காளியின் உச்சரிப்பு ஸ்பஷ்டமாக இருக்கும். அதற்கு எங்களோடு வலை செய்யும் சகா மிருணால் காந்தி சகக்ரவர்த்தியே சாட்சி. "எங்கடோ கற்றுக்கொண்டாய்?" என்று கேட்டால் ஒரு திரூட்டுச் சிரிப்பு தான் பதிலாக வரும். அவன் பாடியதெல்லாம் சகாக் தங்கள். ஆனால் சகாகத்தலைப் பிழியும் பாட்டுக்கள்

என்று அவனுக்கு என்ன திரியும்? அவை கடைக என்னவோ மிக இனிமையாக இருக்கும். அவையிலெல்லாம் சோகத்ததைச் சொல்வன என்று கடைதும் இன்னும் இனிமையாக இருக்கும் கடைக.

அவன் எனக்கு அவன் பெயரை சரியாக உச்சரிக்கச் சொல்லிக்கொடுத்து அலுத்துப் போனான். அலுத்துத் தான் போனானா, இல்லலை, அப்படி ஒரு நாடகமாடினானா? திரியாது. கட்சை வரை எனக்கு அது வரவையில்லை. தப்பாகத் தான் சொல்கிறேன் என்றே சொல்லி வந்தான். "சோப்ரா" இல்லலை, இதோ பார், நாககை கொஞ்சம் பாதிமலேன்னத்தோடு சரேத்து அழுத்தி சொல்லு "சச்சோப்ரா" என்று சொல்லிக்கொடுப்பான். நானும் அவன் சொன்ன படியே சொல்வனே. இதோ பார் சோப்ரா சரிதானா? அப்படி இல்லலை, சச்ச சொல்லு ச. நாககை மலேன்னத்தோடு ஒட்டி மடக்கிண்டு சொல்லு சச்சோப்ரா". இந்த தமாஷ் ரொம்ப நேரம் நடக்கும். அவன் என்னை வதைத்துக்கொண்டு தமாஷ் பண்ணுகிறான் என்று சூற்றி இருக்கும் எல்லோருக்கும் திரியும். எனக்கும் திரியும். எல்லோரும் சிரிப்போம்..

அவன் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தால் வீட்டுக்கு ஒரு இளம் பெண் மனவையாக வருவாள். வந்தவன் வீட்டில் உள்ளே அவன் மனைவி. வளையே ஒரு எழுமையும் கட்டியிருந்தது. என்னடா இது? என்று கடைடால், அவன் சிரித்துக் கொண்டே, "இங்கே பாலுக்கு ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறேன் என்று அவராகவே நினைத்துக்கொண்டு ஒரு மாட்டையும் ஒட்டி விட்டு விட்டார் என மாமனார்" என்றான். அவன் இருக்கும் இடம் கொழுத்த எழுமகைகளுக்கு பரே போனது. அன்றிலிருந்து அவன் அலுவலக நேரத்தில் நான் அவன் வரவறை பதும் முகமன் பரிமாறிக் கொள்வது மாறியது.

கீ ஹால் ஹைபீ திரோ? (எப்பிடா இருக்கே நல்லாருக்கியா)?

டீ க்டாக் ஹைபீ யார், படியா சம்ஜோ? (நல்லா இருக்கனே ரொம்ப நல்லா இருக்கனே னு வச்சுக்க) என்று பதில் சொல்வான்.

அதோடு முகமன் விசாரிப்பது நிற்காது. அடுத்த களேவி

"ஓர் திரோ பனைஸ் தா ஹால் சூனாவ? வஹு பீ டீ க்டாக் ஹைனா? (உன் எழுமதை? அதுவும் சளகக்கியம் தானே?)

